

[Stærmose.]

iøjnefaldende, at den svenske Husmoderafløsning startede med en Uddannelse. Den svenske Husmoderafløsning blev paabegyndt af svensk Røde Kors og andre lignende Organisationer, der oprettede de saakaldte Hemsyster-Skoler og ud fra det Arbejde, her blev gjort, og ud fra den idealistiske Indstilling, som disse Organisationer prægede Husmoderafløserne med, og ud fra hvilken de ogsaa kom til Skolerne, satte man ind over for det meget store Problem, som her forelaa.

Den samme Bevægelse kan vi vel næppe sige, vi har bag ved de Bestræbelser for Husmoderafløsning, vi hidtil har set. Jeg ved godt, der er udført et paaskønnelsesværdigt Arbejde fra flere Organisationers Side, men det ligger alligevel saaledes, at dette Arbejde er udført gennem en lang Række Aar, hvor Hjemmenes Medhjælper-spørgsmaal ikke var i den Grad akut, som det er blevet for mange Hjem gennem de sidste 5—6—7 Aar. Jeg synes derfor, at denne Sammenligning mellem den svenske Begyndelse og de danske Forhold er meget gavnlig for os at foretage. Den siger os nemlig noget om, at det kan lade sig gøre at naa gode Resultater ved, at man lægger dette Arbejde op som en social Bevægelse.

Jeg skal ikke sige meget angaaende Lovforslagets Enkeltheder, men det forekommer mig, at det vil være meget vanskeligt at naa til de Resultater, som Forlagsstillerne ønsker, hvis vi ikke samtidig faar gennemført Foranstaltninger, som tager Sigte paa en langt bredere og mere dybtgaaende Løsning af Hjemmenes Medhjælperproblemer.

Med disse Bemærkninger vil jeg gerne udtale min Gruppens Tilslutning til de Tanker, der ligger bag ved Lovforslaget, og jeg vil meget haabe, at man kan finde Vej frem til en Gennemførelse, der giver nogle praktiske Resultater.

Arbejds- og Socialministeren (Søren P. Larsen): Jeg har kun ønsket at gøre en ganske kort Bemærkning til Ordføreren for Forslagsstillerne, det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, som gav Udtryk for, at det drejede sig om Millioner, der var bevilget gennem Beskæftigelsescentralen. Det er naturligvis rigtigt, men det er lige saa rigtigt, at man ikke for Øjeblikket har nogen fuldkommen Opgørelse over, hvor mange af disse Penge der er gaaet til Husmoderafløsningen alene, og hvor mange Penge der er gaaet til den saakaldte Tøjreparationscentral, som har haft ret omfat-

tende Beskæftigelse. Jeg tror dog ikke, jeg tager meget fejl, naar jeg røber, at Hovedmassen af Pengene er gaaet gennem Tøjreparationscentralen. Men det er Ting, jeg haaber bliver klaret i Løbet af kort Tid, for de Oplysninger, jeg har, viser netop noget i den Retning.

Det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp slog saa stærkt paa, at her var ogsaa noget, der vilde komme Landbohjemmene til gode. Ja, naturligvis lovgiver vi ikke for et enkelt Udsnit af Befolkningen, men for hele Befolkningen. Jeg er imidlertid ikke helt sikker paa, at det bliver saa let at skaffe Hjælpen frem i det Omfang, som er paakrævet. Hvis det ærede Medlem vil tage en Tur ud over Landet for Øjeblikket, vil det ærede Medlem høre, at enten man har mange Penge eller man har faa Penge at betale med, er kvindelig Medhjælp i Landbohjemmene i Dag et saa uhyre stort Problem, at jeg i alt Fald ikke tør love, at man, selv om vi gennemfører denne Foranstaltning, med et Slag kan afhjælpe den Trang, som er til Stede. Man maa derfor ikke spænde Forventningerne saa højt, at der bliver Mulighed for betydelige Skuffelser, naar vi engang faar en Husmoderafløsning — og det regner jeg med, at vi faar, for Tanken er i sig selv sund og rigtig.

Jeg havde ventet, at det ærede Medlem Hr. Kai Jensen, naar der nu er saa mange Damer, der kræver ind, havde staaet lidt paa min Side, men det blev en Skuffelse, idet det ærede Medlem gav til Kende, at han kunde tænke sig endnu større Statstilskud. Jeg tror nok, at hvis der skal administreres gennem Kommunerne, bliver man nødt til i nogen Grad at følge de Retningslinier, som er gældende, hvor det drejer sig om at forvalte Statsmidler gennem Kommunerne: at den, der skal administrere, ogsaa er nødt til at tage sin Part, for Kontrollens Skyld. Men det er alt sammen Ting, jeg er rede til at drøfte nærmere. Det er ogsaa min Opfattelse, at selv om vi ikke naar noget Resultat i denne Rigsdagssamling, er dette Spørgsmaal et af dem, der maa sættes paa Dagsordenen i den kommende Rigsdagssamling. Vi maa se at faa dette Problem løst, fordi her er nært ved noget, som for Tusinder og atter Tusinder af Hjem vil betyde en uvurderlig Hjælp, naar Sygdom eller andre Aarsager spiller ind — og det gælder ikke mindst i de Hjem, hvor Modstandskraften er ringest. Jeg vil i denne Forbindelse tillade mig at pege paa, at før man fra Lovgivningsmagtens og det offentlige Side gjorde noget, blev der ydet Hjælp af den utrættelige Nabokone, som vi alle